

T. 68a

N 1012

asa öied.

Uma röönud, mured ma
Awatbasin lauluna.

Luuletanud

H. E. Süüti.

Tartus.

Trükitud N. Grenzsteini trükitojas.
1890.

1772-008 272

Kasa õied.

Dma rõõmud, mured ma
Kvaldasiin lauluna.

Luuletanud

K. G. Sööt.

SIG. SOC. STUD.
LESTONORUM. +

Carlus.

Trükitud A. Orenzsteini trükitöjas.

1890.

Дозволено Цензурою. Дерптъ 6 Октября 1889 г.

ENSV TA
Kirjandusmuuseum.
Arhiivraamatukogu

22365

I.

Soow uneks aastaks.

Sooja soowi sõna, sõua,
Sõua lõbusamal lool,
Wende ustele ja jõua
Tasa mahedamal wool.

Uuel aastal iga wenda,
Iga õde termita,
Koidu kiivadella lenda
Rahu lille puistama!

Isad, teie ettevõtte
Käigu õnnistuse teed,
Hellad emad, saage kätte
Mate kullasemad teed!

Peiu, särafilma sõnul
Kõnni kaunilise käel,
Kõnni kosutuse mõnul
Õrnal armastuse wäel!

Meidu pruudi pärjal ehi,
Masta uus, nii hellaste,
Kõõmu roosidega lehi,
Saada õitswalt õnnele!

Käi ja kindlal õnnesammul,
Minu kallis isamaa,
Kända raugematal rammul,
Veia krooni kuldasta!

Aue aasta soow.

Taewa tähed, meile uuel aastal
Särate nii lahke paistega,
Andke märki, et me ette aimaks,
Kuidas uuel ajal rännata.

Mööda läinud wana aasta tunnid,
Mõnda südant täitnud leinaga,
Mõnda paisutanud lootusega,
Mõnda fängitanud magama.

Kõrgem wõimus, kingi meile kindlust,
Et wõiks raskufeta rännata!
Ole juhiks meile meie sammul,
Kosuta meid waike troostiga!

Lase paraneda wanad haawad,
Wanad wead wõta siluda,
Kanna walge ette sala kurjus,
Kus ta warjus wiibib wandega.

Wõiks me ühenduses ikka käia,
Oleme ju ühed wõitlejad!
Ühed sihid seisku meie filmas,
Mis meid ühel ilul kroonivad!

Ja kus woorus nõuab edu-sõudu,
Sealla lille lehed tõuske, tärklage,
Kaunistage Cesti mehe kulmu,
Kuna loit tal selgib idasfe.

Wacnuulistele wendadesele.

(„Dlewikus“ 1888 a. aauhinna wäärilifets
arwatud.)

Wennamehed, Gesti ema pojad,
Andkem laed teine teisele,
Chitagem ühenduse kojad
Seadgem-rahulipud ülesse!

Ei see läe, kui weli wihtab wenda,
Wacnu mööga tõmbab tupesta:
Siis ta häwitab ju ise enda,
Sunnib fugalase surema.

Wenmad, kuulge! Meie talu rajal,
Wähe maad mu isa warikust,
Seisnud tore talu wanal ajal,
Milles rohkest olnud warandust.

Sellel talul olnud täied salwed,
Täied küünid, — kuhjad heinamaal;
Puuduseta mööda läinud talwed,
Häda pole tuntud milgil aal.

Kui seal aga isa ära suri,
Ufus tüli — taplus talusse:
Weli oli wenna wasta kuri,
Tahtis walitfusta omale.

Tülis lõffid mööda kuud ja päewad,
Lepitust ei olnud lootagi;
Töök ja talitused kõrwa jäiwad,
Kusja wihawaenus elati. — —

Nüüd on wennad wälja läinud talust,
Talu ise ka ju kadunud;
Minult aherwars weel paistab salust,
Ragu õhwardajaks jäetud.

Wahel nähikse seal lahtet lindu
Nset wõtmat aherwarre peal,
Aga kurbdus rõhub tema rindu,
Hale, kaebaw hellakehe heal.

Talu põldgi seisab harimata,
Mittmel wiisil ära jautud:
Dsalt mõisale kui karjarada,
Dsalt metsaks, söödiks muutunud. —

Waatkem, sõbrad, nõnda oli lugu
Waenuliste wende taluga,
Nõnda kadus nende selts ja sugu,
Et ei midagi neist kuulda saa.

Nõnda tõest terve rahwas kaub,
Kui ta pojad end ei ühenda,
Nõnda unustusesse ford waub
Kõik, mis enne hõiskas õnnella.

Sellep, wennad, Gesti ema pojad,
Andkem käed teine teisele,
Ehitagem ühenduse tojad,
Seadgem rahulipud ülesse!

Ei see läe, kui weli rihtab wenda,
Waenu mõõga tõmbab tupesta:
Siis ta häwitab ju iseenda,
Sunnib sugulase surema.

P ä i k e.

Huilgas päike ilulla
Hilmarise wõlwilta,
Wabasteles merd ja maid,
Lilled jälle õilmed said.

Kulm, mis murest olnud märg,
Seda lehtis lille pärg,
Armul tuffus õnnis rind,
Pehmel tuulel heljus lind.

Mis kord hõiskas Looja auul,
Oli ainus rõõmulaul,
Kõit, mis päike ilma lõi,
Tuhatkorbist tänu tõi.

Waimu-päike, walgusta
Igal pool ta isamaa!
Oy, kuis tahan sulle fiis
Laulda nii et kajab hiis!

Waike palwe.

Kussa kaunil kingu rinnal
Kaswab kase metsale,
Seal on minu kiigekohta,
Seal mu kodu kullane.

Ei seal waewata küll kaldu
Wilja saaki salwesse,
Ei seal tundmata küll ole
Veina healed minule.

Uga siiski, oh kui kallid,
Oh kui armas mulle ta!
Waikses palwes tõstan laed
Üles taewa poole ma:

Jesand, wõta õnnistada
Seda kohta ilka sa!
Ta on minu õnnerada,
Mulle armas otsata.

Soidulase

heinakuu 30. päewaks 1886.

Rusja Emajõe labus laene
Kaunil kalda kaarel liikuneb,
Kallitese kulumult unepaene
Udu lahul woosse liikuneb;

Rus mu kodu katust loidu tiire
Mähel naeratusel kullatas,
Hele walendrija päitse wiire
Kuni hälli serwa ulatas:

Sealla ööpik tafa laulu ajas,
Hõbe-heali õhtu lautas,
Taara tammil hellalt wastu kajas,
Ebabealed ära kautas;

Sealla eide lausus mulle: „Ärta,
Ööpik hääiab õues pärnapuul,
Hellakene, wirgu sa ja märta,
Kudas lindu laulab sul-suul!“

Ööpik hüüdis — laulis õrnal ihal,
Imewäel pöue paisutas,
Lepitas, mis enne wiibis wihal
Püha tundeid õnnel kaisutas.

Kaunis kõla kajas taewa wõlwil,
Heltis Ema kaldal ilusal,
Eesti pojad kuulsid nurme nõlwil,
Kuulsid unest ärkwal tänawal.

Neiuksesed palmitasid pärgi
Andeks wõiduliste pidule,
Hüüdsid: „Soomi, sulle lähme järgi,
Rusja õnn on ärtand idule!“

Kralt astusin ma õue peale,
Tahtsin linnu laulu kuulata,
Tahtsin tunda äratuse heale,
Negu eit mul käskis armuga.

Ja ma kuulsin mahedamat kõla,
Õrna healt, mis hingi ühendab,
Missee heljub üle pilve õla,
Wennad isamcale pühendab.

Õnjam ööpik minu lapse-meel
Vilje laane ette kujutas,
Aratas mind kuninglikul teel,
Waimu õnne-heljul ujutas.

Eite kiitis mulle laulu mõnu,
Eite hülidis mulle hellaste:

„Ööpik salmib kosutuse sõnu,
Ehib sihti paleusele.“

Nüüd on eidekene halliks läinud,
Mina sammun mehe radadel,
Eesi pinnal priiduspäike läinud,
Aasad ehitanud hiilgusel.

Nüüd on linnukene puhkust nõudnud,
Egatse nud waitse wilule,
Nüüd ta, hellakene, randa jõudnud,
Kusja kroonid antaks ilule.

Uga eite, ei ta us^u taha,
Kui tal ütlen: „Ööpik puhkab nüüd.“
Pisar weereb temal laugelt maha,
Wastab: „Kõlama jääb lauluhüüd!“

Tasa lohin kostab kase harjul:
„Kõlama jääb lahke lauluhüüd:
Linnukene, wiibi waitfel warjul —
Koidula, ja puhka rahus nüüd!“

Minu wenda kutsus Keiser . . .

Minu wenda kutsus Keiser —
Tema lahkus kestöö aal,
Ihm nii tuuline ja pime,
Walgud wehksid pilwe raal.

Wend, oh mine! õnn sull' kaasa!
Ole waper, õiglane,
Opi kätte, mis on tarwis,
Mis sult ial nõutakse!

Kui on kurjus — taewas hoidku —
Lahti peasnud kätkesta,
Kui on wõderad wäed mäksul,
Appi hüiab isamaa:

Küll siis sellel pimel ajal
Keiser kutsub mindgi ka,
Küll ep siis sind, wennakene,
Wõin ma sõjas tereta.

Sõjas on meil ühed sihid,
Raitselapsels isamaa,
Sõjas on meil ühed soowid,
Ühed tunded rinnassa.

Seal on üks meil püks ja piiki,
Seal on üks meil weremäng!
Seal meid ühes wasta wõtab
Rahurikas mullasäng.

Sõja ajal.

Isamaa kutsub mind, isamaa hüiab,
Isamaa tarvitab wäge ja nõuu,
Isamaa waenlasi wäärata püiab:
Laste, tall pühendan nooruse jõuu!

Siduge ranits mul kindlaste selga,
Andke mul sinel ja soldati mits!
Andke ka pitsi, — sa waenlane, pelga!
Sellega tehtaks su püüdele ots!

Tagane isamaa ilusast rajast,
Tagane pühama hiiede seest!
Tea, et walgustud priiuse kojast
Wastafeks leiad sa mõnusat meest!

Kes wõib mind keelata, kütlesse kõita,
Tagasi hoida, kui annan ma tuld!
Tormiga tahan ma waenlase wõita,
Nõuda, et prii olgu isamaa muld!

Isamaa kutsub mind, isamaa hüiab,
Isamaa tarvitab wäge ja nõuu,
Isamaa waenlasi wäärata püiab:
Isamaal' pühendan nooruse jõuu.

Wana taat.

Mu waade on tume ja wanuse läige
Mu hiilgendab pleekinud juuksete peal,
Ei edene aste, ei kiirene käige,
Ei terwita hõiskajat enam mu heal.

Ei enam wõi mõõka ma pidada pihus,
Ei waenlasel wastata wõitluse wäes.
Ei endine tugewus ela mu ihus,
Ei mehine mõnusus ole mu käes.

Kuid pojuke, tärkanud priiuse wõja,
Eks kindel su käsi ja julge su jalg!
Wii isamaa alteril' nooruse osa,
Kui langedgi põrmu, kui lahwatab palg!

Löö maha, kes waenlane isamaa rajal,
Löö maha, kes waritsneb merel ja maal
Ja ärata, waimusta helkiwal kaval
Ka wenda, kes uinub weel wõitluse aal!

Ja langed ja wõideldes wahedal raual,
Siis õrnaste katab sind isamaa hõlm,
Siis raugen ma hõifates auusama haul
Ja tänades niiskeneb mõnigi film.

II.

Guidas ma luuletan.

Kullakene, istu minu ligi:
Täna luuletada tahan ma,
Anna oma käsi minu kätte,
Siis on laule minul lõpmata!

Kuldne andis käe ja ütles hellalt:
„Laula sellest, mis mu põues teeb.“
Ei ma küsinud, mis on ta põues,
Mis ta mulle laulu siisuks teeb.

Tema käsi õrnalt värisedes
Ütles mulle seda isegi.
Bõtsin sulle kätte, kirjutasin —
Kirjutasin tema tundmüsi.

Ja mu laulukene — minu prohvet —
Mis ta ilmutas mu silma ees?
Õgaw tuli — armutuli, walu,
Imeline igatsus ta sees. —

Mis nii wiga on siis luuletado,
Kui ta käsi telegrammiks mul;
Nii ma laulaksin kas aastad läbi,
Laulaks päitse weerul, koidikul.

Mu mõrsja.

Kui on päevatöö ju lõpetatud,
Päike taeva serwal punamas,
Waiksus wiibib juba mäel ja orul,
Minult ööpik hüiab toomingas:

Mäen mõndgi paari tänawates
Käsi käes käinut lustilla,
Kuulen hella naeru, tassa sõnu,
Kuidas peiu räägib mõrsjaga.

Las' nad käia, rõõmsad noored sõbrad,
Las' nad lõbu leida armulla,
Ei ma kade ole nende üle,
Et ma ise küll ei käia saa.

Mina istun waikse kase warju
Dma kallistatud mõrsjaga,
Seft ma tean, et tema ihtab waiksust,
Tahab lahus olla ilmasta.

Seal ma jutustan tal omad rõõmud,
Omad kurwastused kibedad,
Ja ta trööstib mind nii hellal healel,
Waigistab mu rinda tufsuwat.

Minu mõrsjo, kes mu riinal wiibib,
Du mu kannel kuldaleestega,
Temale ma olen pithendanud
Dma rõõmud, walud lõpmata.

D o t a w e e l !

Tänawu on wäga halwad ajad:
Wähe raha, aga palju tööd, —
Enne päewa üles, peale päewa woodi,
Sagedaste ülewal ka ööd.

Minu mõrsja pahane mu peale,
Et ei teda hõlma wõtta saa.
Wahel peab ootma mitu päewa,
Mitu õhtat päris asjata.

Oh mu mõrsjake — mu lahke luule —
Oled ootanud, siis oota weel:
Jõuab lõpule kord töö, siis tule!
Küll siis hõlmdma peab kandli keel!

L a p s .

A. Petõfi järele.

Hällis nutab lapsukene,
Hälli ees on hoidija —
Suisutab nii pehmel heasel
Lapsukese magama.

Minu walulaps on mure,
Walwab põues rahuta:
Laulu teen tal laulu peale —
Lauluga ta uinub ka.

III.

Walu, arm ja laulud.

Walu, arm ja laulud
Ühes ilma sees,
Walu, arm ja laulud
Minu südames.

Arm end waluks muutis
Põuel palawal,
Kui mu kallakene
Siiga tegi tal.

Laul kui kellukene
Kurwalt helises,
Kui mu waesl rinnal
Walu ligines.

Mannile kostuseks.

Mannikene, ätlesid mul eila:
„Kaalu ae! laula mulle ka,
Laula mulle ainukegi rida,
Mida omaks võitfin nimeta.“

Miks ei laula! Laulan liialtegi,
Terwe ilma põiman lauluks ma,
Kuid — oh, Manni, kes sa ise luule —
Nadet anna mulle lauluks ja.

Minus helde armupill su silmast
Annab luuletusi lõpmata,
Minus musu sinu roosi-huultelt
Paneb kandle keeled kõlama.

Mannikene, mis ja veel siis ootab!
Baata mulle lahkest filmasse!
Anna mulle musu, tee mu lauljaks,
Tee mu laululinnuks omale!

Oh, kuis siis ma alles hüüdma hakkaks,
Kudas siis mu kannel heliseks!
Siis ma laulaks põrmu-põue taevaks,
Laulaks inimesed inglideks.

Uga sind ma, mahe Mannikene,
Seaks laulul nende kuningaks.
Sulle laulaks kõik, mis kallid, armas,
Mis su hella hinge ülendaks.

Nõel.

Neiukene särasilm,
Neiu lahke naerukas,
Pistis mulle die rinda,
Nõelaga ta kinnitas.

Nõel ei olnud poolest tollist
Näha pikem sugugi,
Kuid ma tuunen, ots on puutnud
Südamesse ometi.

Diele näüd närtjind ära,
Nõel, see kadund kuue seest,
Uga haav ei lau ära,
Walus haav mu südamest.

Mašemäng.

Siila oli naabri Juku
Meitel oma õega.
Tema õde imehästi
Mõistab malet mängida.

Jukul poisil kena õde,
Meiuke kui linnuke,
Mängis m'uga, wõitis minda,
„Andis tulda“ südiste.

Et on naabri Juku õde
„Tulda“ annud südiste,
Seda alles täna tunnen —
Süda läinud lõffele.

Tõsine nõuu.

Kuule, süda, kuri süda,
Miks sa walutad mu fees?
Nüüd on meil ju rahukohtud, —
Tule, seisja kohtu ees.

Ei ma naljata, ei naera —
Tõde meelel räägin ma:
Kui sa rahu mind ei jäta,
Kaeban kohtu korraga!

Sellep mõtle, wana wennas,
Kuidas oma asju aad:
Kohtutel on laiad ukjed,
Nga naljalt wälja saad.

Asjata.

Miks nii terawaste
Waatab, neiuke,
Püiad armupilku
Saata südame?

Asjata see pitie
Sinul koguni.
Neiu, ei mul südant
Ühes olegi:

Süda seisab kodus
Kullakehe käes,
Kes nii hellalt hoiab
Teda armu wäes.

Tahad minu südant
Sina pärida,
Siis mu kullakesta
Pead paluma.

Aga seegi katse
Oleks asjata:
Ei ma südant ial
Tema käest saa.

Kuub ja süda.

Olgu mu kuub küll lihtne,
Olgu jäamest riibest ta —
Selmi armastab mind ikka
Nagu keegi ilmasa.

Ei ta kuue peale waata
Kuue headust soovi ta:
Aga kuue all mu süda,
See peab hea mul olema.

Kullakene — kewade.

Kullakene tuli kodu,
Kui meil koitis kewade,
Kullakene süütas põue
Armu koidul lõkkele.

Kewade nüüd ära läinud,
Sügis sammub õuesse. —
Ära ja mind maha jäta,
Kullake — mu kewade!

Soit.

Kullakarwa koidu kuma
Mõlemad me waatsime,
Mis kui leekiw tulemeri
Idas tõusis ülesse.

Imestades kava, kava
Tema kõrwal seisin ma . . .
Süda tundis ka kui leeki,
Kippus põues põlema . . .

Leegite on jäänud rinda,
Ei ta sealt ei tagane:
Eluaja meeles pean,
Kuidas tõusis koidute.

Wälk.

Wehi, wehi, walgutene,
Pilwi walgusta!
Ei ma kava enam näinud
Sind nii särama.

Ei find kava enam wõinud
Imestada ma:
Wehi, wehi, walgutene,
Pilwi walgusta!

Neiukene seisab mõttes —
Üles waatab ta;
Waatab üles, waatab alla,
Minu peale ka . . .

Wahi, wahi, neiukene
Sõstrafilmine!
Waata, kuhu ial tahad,
Wahi, neiuke!
Oh, kui kullalifelt särab
Tuli pilwilla!
Wehi, wehi, walgukene,
Pilwi walgusta!

Petetus.

Ilm läks hälist selgete,
Nagu naeratas —
Arwastin, et Anna
Wistist tulemas
Jooksin õue peale
Kõhe waatama —
Tahtsin oma Annat
Hõistes tereta.
Petetus ma aga
Olin uueste:
Ei see olnud Anna —
Oli pätkene.

Minu süda lukus on.
"Minu süda lukus on!"
Mõtlesid sa mulle.
Olgu lukus, kui ta on,
Olgu, nagu ütled.
Alga wõti, hellake,
Anna minu hoolde —
Tahan hoida, et ei saa
Keegi teda kätte.

Teästja.

Olin palawiku tões
Zuba mitu nädalat,
Jõin kall rohtu kümnet seltsi,
Kuid sest polnud aitajat.

Wiimaks wõtsin härdal healel
Liawahannust paluda,
Saatsin surma trooni ette
Kaebe jõnad jõudema:

"Liawahannus, kallikene,
Jäta mind weel elama!
Mul on mürsja, kes mu kaasas
Wiibib õnnelisenä.

Ta on õrn mind armastama,
Dotab ainult õnne ees,
Peidab sa mind mulla pöue,
Sureb tema filmawees."

Liawahannus, lahle wana,
Kuulas, ja siis ütles ta:
"Surman sinu mürsja seega,
Noh, siis jää weel elama!"

Tänutähets armukesse
Wõtsin hõlma, andsin suud,
Silmad jooksid keelamata,
Nutsin ega mõistnud muud.

Surmaingel kade minu peale.

Surmaingel kade minu peale,
Et mul õrn ja hea neiuke;
Kawalalt ta waatab, kus ma wiibin —
Tahab minu Annat omale.

Täna öösel, kui mu Anna magas,
Lendas kuri ingel toasse,
Puudutas ta roosilisi huuli,
Ja siis läks kui waras eemale.

Nüüd on Annatene haigeks jäänud,
Wõitleb tõbewoodis surmaga . . .
Oh, kui wõiksin, oh, kui surm mind tahaks --
Tema eest ma soowiks sureda! . . .

* * *

Kui ka surebgi mu kallis Anna,
Surmal pole võitu ometi:
Minu Annate, kes truu ja kindel,
Armastab mind hauas edasi.

Sündimise päewa kingitus.

Täna pühitsen ma kiigepidu,
Täna ülistõõmus olen ma,
Täna sain ma lahkeks armu täheks
Mõne kingituse ilusa.

Helmikene kavalaste, targu,
Mõistab kingitusi walida.
Tema tahtis mulle nõela kinki,
Nõela terawa kui ohaka.

Helmi, ära kingi terariistu,
Olgugi, et kullast tehtud nad:
Südames mul isegi ju haawu,
Mis on kallalt juba walusad.

Kingi mulle oma hea süda,
Terariist ja wõta tagasi,
Siis mul paranewad wanad haawad,
Uusi tule juurde ühtegi.

Ohwri tuli.

Sinu pöues põleb
Hele tuluke,
Saadab leegid üles
Runi palgesse.

Tuli põleb pöues,
Seda tean ma,
Tean, et ta hõõgab
Nabli ohvrina.

Aga see on warjul
Minu waeße eest,
Kellele see ohwer
Lõuseb pöue seesst.

Kes on sinu jumal,
Nägus neiuke?
Kellele sa ohwrit
Saadab ülesse?

Õõsel.

Näitüü taewast katab pime wari,
Ja pime wari katab maad;
Näitüü une hõlmas tähte kari,
Näitüü une hõlmas koidu raad . . .

Mu süda kurb, ma waatan üles
Ja otsin tähte wõlwilla,
Kuid tähefene pilwe süles,
Ei wasta mulle waatega . . .

Nii otsisin ka sinu silmas
Ma õnneläiget asjata,
Nii õrnas igatsuse ilmas
Ma ihkasin, mis wõimata.

Sa tahad mängida.

Sa tahad mängida mu südamega,
Just nagu kurni lüüaks wainulla,
Sa tahad haawu luua, walu teha,
Sa püüad armu idu surmata.

Ma seni aani tundsin sind kui inglit,
Kes aina headust mõistis soowida;
Noh, olgu siis, — ehk on ka seegi hea,
Et hellalt hoitud idu surmad ja.

Waat', siin mu rinna fees mu arm, mu walu,
Sa häwita ja surma dieti!
Kes palju olen jõudnud kannatada,
Küll jõuan kannatada sedagi.

Sõrmus.

A. W. Koltšowi järelle.

Minu sõrmus kullane
Rõõmuks, waraks minule,
Armu hind — sa imene,
Vaata mulle silmasse!

Kui on kurb ta lauluviis,
Tumedaks ja mine siis;
Du ta rõõmus — sära ja
Sära kalliskivina!

Unustab ta aga mind,
Jätab teisi tema rind —
Siis, mu kuldne sõrmus ja,
Mustaks mine sõena!

Maha jäetud.

Mõeras neiu, kas sul hale minust,
Et näüd maha jäetud, üksi ma?
Sinu silmad nagu koidu tähed
Pikivad mind kurba ärata.

Silmad, sätendawad elutuled!
Aratage mind siis uuesti!
Tahan uusi tähti tunda saada,
Kurbdust unustada otsani.

L u m i.

Lumi õues,
Lumi põues
Külma kattega.
Õues sadab waitfelt tasta lund,
Minu põues aga teisem fund:
Seal on marn, möll ja tuis ja tuul —
Radund päiksepaiste — lusti luul.

Lumi õues,
Lumi põues
Külma kattega.
Õues algab rõõmuline sõit,
Minu põues aga surmal wõit:
Kõit, mis õitses, lehlak armu wäel,
Radund häwituse karmil kael.

M a t u s.

Naabri pere priske poega
Ara furnud noores eas . . .
Matusrahwas sõitwad mööda,
Leinalised pikas reas.

Naabri pere-poega matab
Terwe wald kui ainus mees.
Mül kui piiri peremehel
Kohus täia nende ees.

Aga, miks ma muid siis matan,
Bõderaid leinan filmawees —
Minul enesel on matus,
Matus oma rinna sees.

Süda ammugi ju haige,
Bõitleb surma waluga,
Bõib ehk täna, homme juba
Säua hõlma langeda.

Las' nad minna, las' nad matta,
Sõita ees, kes tahes mees —
Minul enesel on matus,
Matus oma rinna sees.

Madu.

Mu põues on kihwtine madu,
Kes otsata waewa mul teeb,
Ja süda kui walude ladu,
Ta ohkab ja waludest teeb.

Kas käin mina küllas eht linnas,
Kas kõnnin ma kodusel teel,
See madu on ikka mu rinnas,
Mind nõelab ta kihwtine keel.

Kui pimegi walitseb õues
Ja rahus on uinumask ilm —
Weel madu on uneta põues
Ja pisaril walwab mu film.

See madu, kel põues on ase,
Dn kadedus; tead sa näüd?
Et elada mind ta ei lasse,
Dn, kuldne, mu kuldne, su süüd.

Pilwedese.

J. J. Honeggeri järel.

Pilwed, kes sõuata ülel kõrgel,
Arge nii tõtke!
Annan teil' mõnuja koorma siit kaasa,
Ühes ta wõtke!

Annan teil' kaasa mu waguja walu,
Piina mu põuest;
Kandke ta kaugele tähtede taha
Siit-ilmä õuest!

Kallake marus ja möllus ta merde
Laenete sülle!
Suur on see haud ja wahutaw woog
Walwab ta üle . . .

* * *

Jämedad pisarad kukkusid maha —
Wastust ei keegi mul annud;
Dotmata edasi sõudsiwad pilwed —
Kurbduft nad ära ei kaanud.

Ainus troost.

Minu põues haavad
Illa uueste
Lõõwad jälle lahti
Uue walule.

Illa jälle nooled
Teda puutuvad,
Nooled kihwtiised,
Üliwalusad.

Ara küsi, kallis,
Mis mind kurwastas —
Ilmas sõbrust, waenlust
Küllalt haawamas.

Peaksin ka ilmal'
Awaldama ma,
Mis mu põue põhjas
Kihab waluna:

Saaks siis ainult naeru
Dfaks enesel,
Naeru — uusi haawu
Baesel' südamel'.

Sellep' südamesse,
Walu, tagane:
Dmas rinnas ase
Dma walule!

See, kes kõrgel troonil
Saatus juhatab,
See mu walu näeb,
Demast aru saab.

See mu kilp, mu kalju,
See mu lootus-tiib:
See mu laewakeste
Rahuranda wiib.

Seal majas hele walgus.

H. Heine jätele.

Seal majas hele walgus,
Nad pidu peavad.
Ma akna ligi näen
Üht kaju tumedat.

Ei näe sa mind, siin pime,
Siin seisab üksinda,
Ja vähem wõid weel näha
Mu pime südant sa.

Mu süda armul õhleb
Ja lõhleb waluga,
Ta lõhleb, kuid ei fina
Ta haawu näha saa.

S o m m i k.

Terve pika õõ ma nutsin
Sāngi serwal waluga :
Sūda tuhat haawadella
Tahlis rinnas lõhkeda.

Pime õõ ei toonud troosti,
Kuiwatanud pisara —
Riisus lootuse mult wiimse,
Wiimse rahu rinnasta.

Rüüd on hommit — taewa serwal
Kerkib kumaw koiduke;
Rüüd on hommit — põue põhjast
Lahkub walu wihane.

Tere tulemast, ja walgus!
Mida ammu ootsin ma.
Sa tood troosti, ja tood rahu,
Kuiwatad mu pisara.

Tere tulemast, mu neiu,
Sind näen jälle uueste!
Sa mu hommit, ja mu walgus,
Sa mu kumaw koiduke.

Oh!

Kui mesilind haawas mu käre,
Siis paistetas illes ta,
Mu eideke, hellake, kattis
Siis haawa mullaga.

Mu sõda on haawatud, haige
Ja walutab otsata.
Oh, eideke, hellake, kata
Sa teda mullaga!

Seedu laulu järele.

Ohk sa küll.

Ohk sa küll mull' walu teinud,
Haawu lõõnud otsata,
Ei wõi jüiski unustada
Ega meelest lasta sind.

Ilka jälle armu fundi
Aratab mu rinnas sa,
Kord kui paludes, kui nuttes,
Kord kui meelitades mind.

IV.

Kewadisel hommikul.

Jdapool kuldane wäraw
Awab end ilussa säraw,
Kumendab taewane kaar.
Päike, ta kuulutab wõitu,
Läkitab hiilgawat loitu,
Taganeb pilwede saar.

Udude õrnuke ebe
Areneb orus kui hõbe:
Õhk teda ülesse wiib.
Mahedalt naeratab fina
Wõlwil, kui õilmisja lina,
Wirwendab walguse tiib.

Due end ehib ja wäli,
Baarawal laenete säli
Lusti ja lõbusust täis.
Moorele päewale õnne
Soowitab lindude kõne,
Lillet'ne wirgunud õis.

Arka ka, süda, mu põues,
Arka, kui kewade õues,
Arka ja nooruse aal!
Laulule awa end, huule,
Suwine lõbusam luule,
Slutse isamaa raal!

Veike lillesaul.

Õõla, weike laulute
Hõbe healil õhusse!
Helise nii hellaste
Wagusale wainule!

Wainul lehtab lillete,
Kes sind ootab õitele:
Teda weike laulute
Hälliteleb unele.

Õ h t u l.

Lillete nitüd uinub niidu nõlwil,
Uneingel annab talle suud,
Täheb sätendawad taewa nõlwil,
Kerged õhupilwed piirwad suud.

Minu waim nitüd lendab palwe sunnil
Üles wabaduse wallasse,
Pütiab unustada waitjel tunnil
Kõik, mis koormaks oli temale.

Jää rahule.

Kuula, kuidas nurme nõlwil
Kõlab üfšit linnulaul!
Näma, kuidas taewa wõlwil
Waihsus wiibib Looja aul.

Wabasta ka fina waimu
Ragu üfšit linnuke.
Unusta kõit paha laimu,
Unusta . . . jää rahule . . .

V.

Laula, lapsuke.

Lapsuke, mu kallike,
Laula lahjeste:
Koidurikas kewade
Kumab sinule

Sinu tee on lillene
Igal sammul weel,
Sulle kaswab kannike
Waiksel wainu teel.

Sind weel lahke liinuke
Hüiab mängule,
Sindi siiwul sirguke
Wõsa wilusje.

Laula jesi, mu lapsuke,
Jkka lahjeste,
Kuni kena kewade
Kumab sinule.

Kannike ja poisike.

Kannike, mu kallike,
"Neda wiin ma sind."
Kanni kostis: Poisike,
Jäta siia mind.

Siin mul halja aasa peal
Parem filmapilk:
Päewal kosutab mind õht,
Dösel kastetilk.

"Kõik, mis soowid, hellake,
Leiad aiast ka:
Suwe õhku, kastet sul
Tahan anda ma."

Annad kõik, kuid õnne ja
Niisub ometi:
Ei mu kodu ial ja
Anna tagasi.

Hoffmann von Fallerslebeni järelte.

Lapsel paljad jalad.

Lapsel paljad jalad,
Jookseb lume sees;
Si ta külmast hooli,
Kui ta filmad wees.

Lapsel paljad jalad,
Jookseb lume sees —
Tema teab, et isa
Baene saunamees;

Limab, et ta kana
Peab veel käima nii,
Kuni ise saapad
Teenib wiimati.

Tema jookseb, mängib,
Nii et lumi keeb —
Si ta küsi isalt,
Kunas saapad teeb,

Seft ta teab, et isa
Baene saunamees,
Keske leiba teenib
Polehigi sees.

Seinajad.

Ma mängisin võsa varjus
Mu kannelt kurwaste,
Si teadnud, et üks karjus
Mind kuulas hoolfaste:

„Mu õde suri ära,
Mu weike õeke,
Ta oli ainus wara
Siin ilmas minule.

Mitid woolab filmist wesi
Mul ilma püsita,
Si keegi minult küsi,
Miks noorelt nutan ma.

Ma leinan, nutan kuni
Mind kutsub mulla pind:
Seal magus surma uni,
Seal õde ootab mind.“ —

Rii mängisin, ja laugelt
Mind karjus kuulatas, —
Ma nägin, et ta laugelt
Ka nuttu kuiwatas.

Leib.

N. Petõji järele.

Mitspärast leiva hool, oh ema,
Sul ilma aegu muret tõi?
See wõib ju olla, wõersil käies
Su poega toidab wahest sai.

Sa anna mulle leiba, ema,
Mii must kui tahes olgu ta:
Su juures sõkel-leib on parem,
Kui mujal sai, mis maitsten ma.

Ilus ja ilusam.

Õidene, hellatene,
Oh, mu armas eideke!
Kas sa nägid päikse ilu,
Kui ta tõusis ülesse?

Kas sa nägid, kuis ta fertis
Imelise hiilgega,
Kuidas uinunewa ilma
Aratas ta elama!

Oh, kui ilus oli taewas,
Oh, kui ilus ilmamaa!
Kõik, mis ärkas, kõik, mis märkas,
Tahtis päikest tereta.

Eidekene, hellakene,
Oh, mu armas eideke!
Aga kaunimalt weel päike
Weeris alla loodele.

Tema kadus ... loodus waikis ...
Tähed tõusid särama, —
Oh, kui õnnis, oh, kui armas
Tähte filma waadata!

Dma sõbrakeste kõrwal
Istsin lehtla warjus ma,
Tundsin taewa tähe sära
Dma põue põhjas ka.

Eidekene, hellakene,
Oh, mu armas eideke!
Ei ma tähe ilususta
Unusta küll ialgi!

Isa salus.

Õekene, kuula, õõpif hääb,
Kuula weel, kuis kõlab armas lauluviis.
Sügis lindu waigistada püüab,
Warsti leinama jäeb kallis Eesti hiis.

Meie aasalt taub lillesära,
Lahket linnukest ei enam kosuta,
Tema ihtab õisi — lendab ära:
Wõersil ammu ootab teda parem maa.

Õde, hellakene, kuula lindu,
Kuula, kuni ise ka weel elad siin, —
Mjub armu leegite su rindu,
Küll siis wõeras ütleb: „Sind ma omaks wiin!“

Sa läed ära, ei jä isa salus
Laululinnu healt siis enam kuulda saa:
Ise wiisid walitsenad wõeras talus,
Isejused on laulud wõersilla.

Vanamehe laul.

A. W. Koltfowi järele.

Jobu selga hüppan,
Sõidan kiireste,
Sõidan nagu kottas
Lendab õhuteel . . .

Üle maa ja mere
Rauge rannale:
Kätte tahan püüda
Dma nooruse.

Ennast ehin mina
Nagu ennegi,
Tahan võrgutada
Mõndgi sõdant weel.

Alga oh, ei leia
Minewiku teed!
Väikene ei tõuse
Õhtul ialgi!

VI.

Ülespoole.

Mullapõrmust pilwe poole
Mõnswad taimed ülesse,
Sest et sealta wihmawoole
Tuleb alla, märjufe.

Rõrgelt wõlwilt kulbne päike
Saadab kiiri särawaid,
Rõrguselta hele äike
Walmib teri tuumakaid.

Ülespoole udurohust
Heljub lauldes linnuke,
Jhlab sellest oru õhust,
Aimab kõrgel priiuje.

Kui sul kurjad waenuwäed
Gingerahu rikuvad,
Siis sa waitfel tunnil käed
Ülespoole sirutad :

Sealt sa leiad uuesti jõudu
Araraugend rammule,
Leiad elulaewal sõudu,
Et saaks rahurannale.

M u r e.

Jwan Niktini järelse.

Pabidas walmistas sügawa hana . . .
Elu, mu elu, sa kurdad ju laua!
Elu nii ohtlik, kes kannatand palju,
Elu kui sügis, mis tormine, walju,
Raske on tõeste su ismane käik —
Warsti, jah warsti on kustund su läik.

Sure — ei woola siis pisarad enam:
Tammepuust kirstute tehtaks sull' kenam,
Mullapind katab siis wäsinud meest —
Lahkus üks ainus siit seltskonnast keest:
Minuke, kellel ei leinajat siin,
Kellel on saatjaks ta walu ja piin!

Kuula — kuis heliseb imelik laul,
Kuula — kuis lajab ta õnnede auul!
Waata — seal sinise kõrguse alla
Keerleb üks lõoke, muredest walla! . . .
Waiki, oh elu, kel otsata piin —
Laulud ka sinuga waitiwad siin!

Linnukesele.

Pinnukene, alles hilja
Pesast välja läksid sa,
Alles hilja usaldasid
Heale ilu kuuluta.

Ja nüüd juba mangis istud
Ilma wabaduseta,
Sulub rõõmu healed riindu
Bahetades waluga.

Oh, mu linnuke, ei enam
Keerle taewa poole sa,
Ei sa enam armu õnne,
Noorusilu ülennda.

Seni kurdad kitsas puuris,
Kuni uinud unesse,
Kuni wiimne heale helin
Kurwalt kustub huulele.

S u n t e.

Kuldne kuu, ja kõrgel kumad,
Waatad alla waihfeste,
Waatad, kussa õnnetumad
Kumardawad põrmusse.

Sulle selgis mõni häda
Walu pisaratena,
Mõnda muret suutis süda
Minult sulle kaebada.

Mõni langes surma sängi
Lehe kombel lennates,
Mõnda õnnelista mängi
Jättis noorus leinates.

Uga kuu, ja kõrgel kumad,
Waatad alla waihfeste,
Waihfeste, kui õnnetumad
Kumardawad põrmusse.

Wihmale.

Sada, sada, wihmatene,
Sada sahinal!
Wehi, wehi, walgutene,
Tulel leelival!

Praegu jänunewad aasab,
Jänub põllumaa:
Sada, sada, wihmatene,
Reid sa niisuta!

Minu isa põllufene
Wihma ootab ka:
Sõua sinna, pilwekene,
Teda niisuta!

Aga wäle walgutene
Pilwe piirilla,
Ole ettevaatlik sina
Dma noolega.

Minu isa koplis kaswab
Kase metsale;
Ära puutu seda metsa,
Kulla walgute!

Kra puutu isamaja —
Ta on püham paik;
Jõuab sinno, ole mõistlik,
Mine mööda wait.

Kga kallis pilvekene,
Sina seisata —
Jja põlbu, wihamatene,
Hästi niisuta.

Kalju.

Sermontowi järele.

Pilvekene õhtul rahu nõudis,
Langes taja kalju rinnale,
Koidu kumal edasi ta sõudis,
Seljus uue jõuga õhusse.

Kalju seisib kama kurwal tujul,
Põuest tõusis tume õhkeheal,
Kuna päikse kiired kuldsel kujul
Siilgasid ta pisarate peal.

L a e w.

Paew jõuab nagu walge luit
Wee pinnal kiireste
Ja tükri pingil hele huiik:
„Laf' kätia!“ kuulukse.

Mii pehmelt tafa õhu sõit
Seal mängib purje all,
Uus hommik kannab lille õit,
Ja termist wastu tall.

Tal ehab sume suweöö
Ja särab tähte läik,
Tad kannab wailne wete wöö,
Tal lõbus lustikäik.

Kui aga peidab taewa wõlw
End pime pilwesse,
Siis oodata on raske põlw,
Siis häda sõudjale.

Mii mõni tormilisel teel
Su langes ohwrina,
Mii mõnda järel leinab weel
Mu ilus ifamaa.

VII.

Surmasõnum.

Kanna linnuke,
Kaulad kurwaste,
Saadab minule
Surmasõnume.

Sõbe paadike
Siidi purjesja
Ujund kaldale
Ilma sõudjata.

Sõudja Soomesta,
Lahke luuleja,
Leidnud lainesja
Woodi wiluma.

Kanna linnuke,
Kaulad kurwaste
Saadab minule
Surmasõnume.

Saige eit.

Siibete,
Sellaife,
Seitis haigelt woodisse.
Pere oli põllu peal,
Nõõmsalt kõlas laulu heal:

„Lõpule,
Lõpule,
Wiljakene rutustel
Päew ju warsti õhtusja,
Wiljakene, löpe sa!

Lõpule,
Lõpule,
Wiljakene rutustel
Wiimaks pead ikka ja
Wikati ees langema.“

Õhtule
Wailfeste
Weeres wiimaks päikene.
Põllult kogu tulid nad —
Eide furnult leidsiwad.

Tõeks läinud soow.

Äätle hiilgas purpurista paistel
Õhtu õlast läbi lehtede,
Kuldne kuma Ilmarise wõlwil
Säras üle waike looduse;
Üksik lindu unelaulu löi,
Sillekene kosutusta jõi.

Ruha sõudis wärisewal sammul
Wäsiind raugakene lepi naal?
Mis ta määras tükkinenud rammul?
Waikeks puhkepaigaks õhtu aal?
— Põlha sündimise paigale
Tõttas ihaldusel isake.

"Tere, õndsam talu! kallim wainu!"
Hõiskas wana, kui sai sihile;
"Siin mul ärkas paleuse aimu,
Siin mul koitis hommik kuldane,
Siin ka soowin wiimse unele
Uinuda, kui tuleb tunnik!"

Waike kohn kostis kase harjul:
"Tõtta siia, wäsiind rändaja!
Wängsid poisikesena mu warjul,
Wõid ka nüüd mu juurel puhata."
Taati mõistis, istus rohussa,
Uinus magufaste magama. —

Taewa serwa ehtis hele eha,
Tähed paisisid hõbe hiilgusel,
Nuta rammu kogus wäsiind leha,
Wilbis waimu armsail nägudel;
Laulu tiinul heljus: „Sead õõh
Sul, kes päewal tegid hoolfäst töõb!“

Hommit kutsjus inimesi tööle,
Taini töusma nue ilule,
Kutsjus wõitlusriika eluteele
Igaühte jälle jõudsaste —
Kuid ei kase warjus magajat
Päike ial enam äratand.

Endised waimud.

Kus löpib meie põllu siht
Ja meie heinamaa,
Seal algab mustem mulla siht
Ju mõisa metsaga.

Seal metsas seisab kingu peal
Pool-langend ware weel,
Mis nagu jutustaja heal
On olewiku teel.

Seal ümberringi leinab koht
Nii tühi, eluta,
Ei kasma lillele, ei roht,
Ei lindu kuule ja.

Kuid igal aastal Jaani ööl
Seal kullast liikumist,
Seal filmab müüri warel töö!
Weel endist teulist.

On taewa serwas ehawöö
Kui hõbe hiilgamas,
On alustanud waikne öö
Ja ilm ju puhkamas:

Siis kutsub imeline suud
Neid hauast ülesse,
Nad unustawad surmaund
Ja lähwad warele.

Seal mitu tuhat kondikätt
On müüri kallal töö!
Üks kannab kiwa, teine wett,
Nii waiksel, waiksel ööl.

Seal kõnnib kubjas muru peal,
Piits peus ja wemmal wöö!,
Ja karmilt küsib tema heal
Nii waiksel, waiksel ööl.

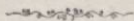
Neil kõigil ütlemata rutt,
Mis imeline näib,
Ja wahel selka kostab nutt,
Mis hingest läbi läib.

Ja ware kessel tore laud,
Kus wahtu ajab wiin,
Ei rüütliisugu surmahaud
Wõi waigistada siin:

Siin koolja hüppab kooljaga,
Siin algab pidumäng,
Siin kaetakse siidiga
Nii pehme möršjasäng. —

Nii kestab pidu ühel lool
Weel kaua edasi,
Nii kannab teuliste hool
Weel tiwa mitürini.

Kui aga keelkõõ tunni aal
Teeb tuff seal oma healt,
Siis segadus on waima raal —
Nad kadund müüri pealt.

The first thing I noticed
was a strong smell of
something that I had never
before.

I had never before
felt like this. It was
a strange feeling, like
I was in a new world.

And the first thing I
did was to look at
the people around me.
They were all so different.

S i s u.

I.

	Lehekülj.
1. Soov uueks aastaks	3
2. Uue aasta soov	4
3. Kaenulistele wendadele	5
4. Päike	7
5. Waike palwe	8
6. Koidulale	9
7. Minu wenda kutsumine Keiser	11
8. Sõja ajal	12
9. Wana taat	13

II.

10. Kuidas ma luuletan	14
11. Mu mõrseja	15
12. Dota weel	16
13. Laps	16

III.

14. Walu, arm ja laulud	17
15. Mannile kostujeks	17
16. Nõel	18
17. Malemäng	19
18. Tõsine nõuu	19
19. Asjata	20
20. Kuub ja süda	21
21. Kullakene — kewade	21
22. Koit	22
23. Wälk	22
24. Petetud	23
25. Minu süda lullus on	23
26. Päästja	24
27. Surmangel fade minu peale	25
28. Sündimise päewa kingitus	26
29. Ohwri tuli	27
30. Dõsel	28
31. Sa tahad mängida	28
32. Sõrmus	29
33. Maha jäetud	29

34.	Lumi	30
35.	Matus	31
36.	Madu	32
37.	Bilvedele	33
38.	Minus troost	34
39.	Seal majas hele valgus	35
40.	Hommit	36
41.	Dh	37
42.	Eht ja küll	37

IV.

43.	Kewadisel hommitul	38
44.	Keike lillelaul	39
45.	Shtul	39
46.	Jää rahule	40

V.

47.	Laula, lapsuke	41
48.	Rannike ja poisike	42
49.	Lapsel paljad jalad	43
50.	Veinafad	44
51.	Veib	45
52.	Ilus ja ilusam	45
53.	Ja salus	47
54.	Banamehe laul	48

VI

55.	Ülespoole	49
56.	Mure	50
57.	Simmutesele	51
58.	Kuule	52
59.	Wihmale	53
60.	Kalju	54
61.	Laew	55

VII.

62.	Surmasõnum	56
63.	Haige eit	57
64.	Tõeks läinud jaow	58
65.	Endised waimud	59

